

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

ČERVEN 2023 č. 58

Být doma ve vztazích

Milá schönstattská rodino!

Před měsícem se mnozí z nás potkali na pouti v Rokoli. Všudypřítomná rodinná atmosféra, mše svatá, celebrowaná apoštolským nunciem Judem Thaddeusem Okolo spolu s dalšími přítomnými kněžími, při které jsme děkovali za 25 let existence projektu putovních svatyněk v naší zemi, i další doprovodný program jistě přispěly k příjemnému a radostnému prožití této pouti. Mohli jsme zažít, že jsme tu skutečně doma, a proto se nemusíme bát, že nebudeme přijati. Chceme být doma a atmosféru domova vytvářet i na jiných místech a v dalších vztazích, prostě všude tam, kde se nacházíme. To vyžaduje trvalou péči o růst v lásce, zraní v lásce.

Na tento požadavek ale sami nestačíme, proto chceme neustále prosit: **„Přiď, Duchu Svatý, a zapal v nás oheň své lásky!“** **„Dej mi poznat, co si ode mne věčná Láska přeje.“**

K zamyšlení nám mohou posloužit následující texty.

Společenství jako odlesk coenacula

V Coenaculu byli apoštolové shromážděni jako jedna rodina. Tuto rodinu se učili vytvářet každodenním přijímáním jeden druhého se svými schopnostmi i omezeními. Můžeme si představit, že se jejich pohled na svěřený úkol různil, muselo proběhnout hodně debat, než dospěli k jednomyslnosti, o které svědčí Písmo svaté. Ve společenství spolu s Pannou Marií se vytrvale modlili o Ducha Svatého, aby byli patřičně vybaveni pro splnění svého poslání.

Toto historické coenaculum se vyznačovalo určitým duchem, **duchem coenacula**. Pater Kentenich ho aplikuje na Schönstatt.

„Co to bylo za ducha? Známe ho, to je ten duch, který od začátku oduševňoval naši rodinu. *„Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými“* (Sk 1,14).

Duch společenství - duch jednoty, mariánský duch a duch modlitby. ...

I když to nebylo nahlas řečeno, byla naše svatyněka vždy coenaculem. Vždy jsme chápali naše coenaculum

z kamene jako symbol pro zosobněné coenaculum, které vytvářela celá rodina a které chtěla stále hlouběji pronikat a více vroucněji prožívat. ... Neusilovali jsme vždy o **ducha jednoty** a nebyla nám tato jednota darována neobyčejným způsobem přes mnohost jednotlivých společenství? ... Duch jednoty – znamená být pravdiví v každém ohledu.

Dále: **Mariánský duch.** ... Za všechno v rodině vděčíme milé Panně Marii. S hrdostí ji nazýváme zakladatelkou, vychovatelkou, vůdkyní celé rodiny. ... A co nám milý Bůh daroval, to si chceme udržet až do konce časů.

A konečně **duch modlitby.** ... jde o požadavek: příspěvky do kapitálu milostí, duch modlitby, duch oběti v každém ohledu!“

(Z promluvy P. Kentenicha při příležitosti posvěcení svatyně Svazu žen v Schönstattě 14. 5. 1967)

Rodina jako odlesk Boží Trojice

„Kde ušlechtilá srdce bijí
a v obětavé lásce žijí ...

Jaká to má být láska, která nás vzájemně spojuje a propojuje?

Tato láska má být spásnou láskou, má mít spásnou sílu. Láska je taková a láska říká: „Já v tobě a ty ve mně a my dva ve vzájemném spolu.“ Pravá láska nezná vedle sebe, ale jen požehnané a spásné spolu navzá-

jem. Co znamená milovat? Podívejme se do praktického života. Potřebujeme domov v srdci nějakého ušlechtilého člověka. Pán Bůh si přeje, aby byly takové rodiny. A kdo tuto lásku tak ztvárňuje a formuje? Milujeme se navzájem, jako se navzájem miluje Bůh v trinitárním lůně. Jednou jsme lidé, nemůžeme usilovat o spásnou a povznášející lásku aniž bychom současně neusilovali o lásku, která něco unese a vydrží. Před svatbou bývá svět krásný. Většinou má člověk nějaké představy, které vidí ztělesněny v tom druhém. Teprve později se ukáže, co je skutečná láska. Když pozná žena muže a muž ženu, když se oba vzájemně seznámili se všemi slabostmi a ubohostmi, začíná se láska stávat pravou láskou k tomu druhému, k tomu Ty. **Bez vzájemného nesení a snášení se je pravá láska natrvalo nemožná.** „Jeden druhého břemena neste“, říká svatý Pavel, „a tak naplníte Kristův zákon“ (Gal 6,2). Nemůžeme si náš život představovat tak, jako bychom byli díky poutu lásky osvobozeni od všech strastí. V mnoha případech nezbývá nic jiného, než že se vzájemně snášíme. Laskavé nesení a snášení se je projevem úcty k druhému. Čím více obětí přinášíme pro sebe navzájem, tím jsme šťastnější. Žena se nemá ptát: „Kolik radosti mi tento muž přinesl?“, ale: „Kolik obětí

jsem přinesla, aby byl tento muž šťastný?” Kdo chce být vědomě šťastný, ten bude zítra sobecký. „Kdo nalezne svůj život, ztratí ho“, říká spasitel (Mt 10,39). Když se chci zachovat, potom se ztratím, ale když se zcela daruji, potom dostanu to Ty. Panna Maria se dvoří nástrojům, které přitahují její triumfální vůz do rodin a do veřejnosti. Chce v rodinách vládnout a tam vytvářet území lásky.

...

Poznal jsi kraj, tak milý všem,
kde věčná láska domovem?
Kde ušlechtilá srdce bijí
a v obětavé lásce žijí,
kde teplý kout si v srdci přejí
a společně tak k Bohu spějí,
kde lásky pramen tryská k výši
a světa žízeň v sobě tiší.“

(Z přednášek P. Kentenicha pro Svaz rodin, 31. 5. – 4. 6. 1950, uvedeno ve Vybraných textech k milostivému roku 2000, str. 106)

Mám v sobě celé nebe

„Jsem chrám Nejsvětější Trojice. Spasitel to pěkně vyjádřil: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijde-me k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jan 14,23). On bydlí ve mně a já v něm. „Přijďme k němu“, tím mám v sobě celé nebe, celou Nejsvětější Trojici. Když se opětovně

modlíme „*Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému*“, potom bychom měli do této chvály, do této modlitby vetknout prosbu o ubytování nejen Ducha Svatého, ale celé Nejsvětější Trojice. Nejsvětější Trojice v nás může ještě více působit, stále více prostupovat náš čistě přirozený život tak hluboce, že s ní téměř splyneme, kdyby to bylo možné, ztrácíme se ve svém vlastním bytí. **Modleme se často o uvědomění si Nejsvětější Trojice v naší duši.**

Mohu jít ještě dál. Není nakonec účelem a smyslem eucharistického Spasitele, myšlenka na Spasitele ve svatostánku, není nakonec smyslem svatého přijímání toto přebývání Nejsvětější Trojice v našem srdci? Zde je Spasitel přítomný. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,56). On má ve mně zůstávat. Spasitel chce být v nás přítomný svou lidskou přirozeností, a to tak dlouho, dokud trvají způsoby. On však chce v nás zůstávat. Čím v nás zůstává? Jaký je význam svatého přijímání? **Hluboké přebývání, stálé spojení s Nejsvětější Trojicí.** Spasitel chce v nás zůstávat z titulu svého božství a tímto božstvím je v nás přítomná Nejsvětější Trojice.“

(Z přednášky P. Kentenicha pro Mariiny sestry, 3. 6. 1928, uvedeno ve Vybraných textech k milostivému roku 2000, str. 87)

Ochota ke spolupráci

„... My všichni přece dobře víme, že domov vyžaduje spolupráci všech. Nikdo nemůže být lhostejný nebo stát stranou, protože každý je kamenem nezbytným pro jeho budování. Proto musíme prosit Pána o milost, abychom se naučili trpělivosti; abychom se naučili vzájemně si odpouštět; abychom se naučili začínat každý den znovu. A kolikrát že máme odpustit a znovu začít? Sedmdesát sedmkrát, tolikrát, kolikrát je to potřeba. **Vytváření pevných vztahů vyžaduje důvěru, která se každý den živí trpělivostí a odpouštěním.** A tak se uskutečňuje zázrak: zakoušíme, že se tu rodí nový člověk; všichni se tu rodíme znovu, protože vpravdě cítíme Boží náklonnost, díky níž můžeme snít o světě, který je lidštější a tím také božštější.“

(papež František, *Christus vivit*, odst. 217)

„Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost“ (Kol 3,12)

„Musíme mít laskavé oči, ty pozlatí nejchudší kout, objeví nejnepatrnější kytičku a v radosti nad ní přehlédnou, dokonce zapomenou na všechno ostatní, na chyby bližních. Je umění dopřát druhému, aby zakusil radost z toho, že jsme na

něm objevili nějakou dobrou vlastnost. A přece nic nepovzbudí člověka k dobrému tolik, jako uznání, že je také on schopen konat dobro... Když vědomě hledáme u svých bližních jejich světlé stránky, ač nápadnější jsou stíny jejich charakteru a dráždí nás k odsuzování, pak procvičujeme pokoru, neboť si nehrajeme na soudce a svému úsudku nepřičítáme absolutní jistotu. V pozadí dobrotivého úsudku je stále myšlenka: Do druhého člověka přece nevidím, neznám všechno, nevím, na čem závisí jeho jednání a jestli má vůbec nějakou vinu. Přiznávám si tedy, že mé vědění je nedostatečné... Protože dobrota, kterou rozdáváme, nás vnitřně oblažuje, budeme mnohem více přitahováni, abychom se v ní cvičili a nadpřirozeně ji ztvárňovali.“

(Gertraud von Bullion, z dopisů a písemností, str. 435, 7. den novény)

Jak jsem na tom s ochotou k sebepoznávání a se snahou o sebevýchovu, abych svým přístupem k druhému vysílal/a signál: „Neboj se, jsi tu doma. Maria působí zázraky.“?

V úmluvě lásky

Hana Nejerálová,
Schönstattský svaz žen

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz